

Sygn.akt III AUa 203/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2013r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Bożena Szponar - Jarocka (spr.)

Sędziowie: SO del. Bohdan Bieniek

SA Dorota Elżbieta Zarzecka

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 września 2013 r. w B.

sprawy z odwołania A. D.

przeciwko Zakładowi Emerytalno - Rentowemu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

o wysokość emerytury policyjnej

na skutek apelacji wnioskodawcy A. D.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 grudnia 2012 r. sygn. akt IV U 2780/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 203/13

UZASADNIENIE

Dyrektor Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. decyzją z dnia 1 grudnia 2009 roku, wydaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 stycznia 2009 roku o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2009 roku, Nr 24, poz.145), w wyniku obniżenia wskaźnika podstawy wymiaru za okres od dnia 15 lutego 1962 roku do dnia 31 marca 1990 roku z 2,6 % do 0,7% za każdy rok służby we wskazanym okresie ponownie ustalił A. D. wysokość emerytury policyjnej od dnia 1 stycznia 2010 roku na kwotę 1.532,73 złotych. Wypłatę emerytury wstrzymano z uwagi na posiadanie przez ubezpieczonego prawa do korzystniejszej renty inwalidzkiej.

A. D. w odwołaniu od powyższej decyzji domagał się jej zmiany poprzez przyznanie nieobniżonej emerytury policyjnej, naliczonej w wysokości 40 % podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i 2,6 % podstawy wymiaru za każdy dalszy rok tej służby. Nadto wnosił o zawieszenie postępowania do czasu rozstrzygnięcia przez Trybunał Konstytucyjny sprawy w przedmiocie zgodności z Konstytucją przepisów ustawy, na podstawie których wydano niniejszą decyzję, toczącej się pod sygnaturą akt K 6/09.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu powyższego odwołania, wyrokiem z dnia 20 grudnia 2012 roku oddalił odwołanie. Z ustaleń Sądu I instancji wynikało, że A. D. na podstawie decyzji wydanej przez Wojewódzki Urząd Spraw Wewnętrznych w O. z dnia 8 maja 1990 roku nabył prawo do emerytury policyjnej. Do wysługi emerytalnej zaliczono mu służbę w Milicji Obywatelskiej w okresie od dnia 15 lutego 1962 roku do dnia 31 marca 1990 roku oraz okres składkowy przed służbą od dnia 1 grudnia 1958 roku do dnia 14 lutego 1962 roku, tj. łącznie 31 lat oraz 4 miesiące. Instytut Pamięci Narodowej, działając w trybie art. 13a ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2013 roku, poz. 667 ze zm.), przedstawił informację o przebiegu służby, z której wynikało, że A. D. w okresie od dnia 15 lutego 1962 roku do dnia 31 marca 1990 roku pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2007 roku, Nr 63, poz. 425 ze zm.). Na podstawie tej informacji organ emerytalno-rentowy MSWiA na podstawie aktualnie zaskarżonej decyzji z dnia 1 grudnia 2009 roku ponownie ustalił wysokość emerytury policyjnej A. D. przy uwzględnieniu okresu służby wskazanej w informacji IPN (k. 16 akt rentowych). W załączniku stanowiącym integralną część decyzji (k. 15 akt rentowych) wskazano, że okres od dnia 15 lutego 1962 roku do dnia 31 marca 1990 roku, tj. 28 lat, 1 miesiąc oraz 14 dni to okres służby określony w art. 13 ust. 1 pkt 1b ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Jak wynikało także z w/w załącznika do decyzji do wysługi emerytalnej organ rentowy przyjął również okres „wysługi zachowanej”, tj. 3 lata, 2 miesiące oraz 14 dni. Zgodnie z dalszymi ustaleniami Sądu Okręgowego odwołujący w okresie od dnia 15 lutego 1962 roku do dnia 31 stycznia 1975 roku pełnił służbę w Wydziale Śledczym Komendy Wojewódzkiej MO w O.. W okresie od dnia 1 lutego 1975 roku do dnia 30 października 1984 roku zajmował stanowisko zastępcy naczelnika oraz naczelnika w Wydziale Paszportów, przy czym na stanowisku naczelnika pracował w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w O.. Od dnia 1 listopada 1984 roku do dnia 31 marca 1990 roku pełnił służbę jako starszy inspektor w stopniu majora w Wydziale Śledczym Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w O.. Zdaniem Sądu I instancji fakt pełnienia przez A. D. służby w organach bezpieczeństwa państwa nie ulegał wątpliwości. Sama już nazwa jednostek, w których służył, w ocenie Sądu Okręgowego, dyskwalifikowała ustalenie, że odwołujący funkcjonował poza strukturą służby bezpieczeństwa. Jak podkreślił, stosownie do treści art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, organami bezpieczeństwa państwa w rozumieniu tejże ustawy, są m.in. instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych. W odniesieniu zaś do służby w Wydziale Paszportów Sąd Okręgowy miał na uwadze okoliczność, iż jednostka ta, obok czynności wynikających z jej specyfiki, wykonywała działania operacyjne w stosunku do osób zajmujących niewłaściwą postawę społeczno-polityczną, nawiązujących niepożądane kontakty lub wchodzących w kolizję z przepisami prawa, korzystających za granicą z pomocy finansowej wrogich ośrodków lub grup, wykorzystujących posiadane paszporty w sposób nasuwający podejrzenia o prowadzenie działalności przestępczej. Stąd, zdaniem Sądu Okręgowego, okres służby pełnionej przez A. D. od dnia 15 lutego 1962 roku do dnia 31 marca 1990 roku słusznie został przez organ rentowy zaliczony do służby w organach bezpieczeństwa państwa. W dalszej kolejności Sąd I instancji wskazał, iż zgodnie z art. 2 ust. 3 w/w ustawy jednostkami Służby Bezpieczeństwa, w rozumieniu w/w ustawy, są te jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami. Stwierdził też, że przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lipca 1990 roku w sprawie nadania statutu organizacyjnemu Ministerstwu Spraw Wewnętrznych (Dz. U. z 1990 roku, Nr 49, poz. 288 ze zm.) nie umieściły w jego strukturach jednostek, w których służył odwołujący. Jednakże jednostki, w których A. D. pełnił służbę stanowiły jednostki organizacyjne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wyraźnie wymienione

w art. 2 ust. 1 pkt 5 w/w ustawy. Ustawodawca powyższy okres służby uznał zatem za okres, za który zgodnie z art. 15b ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów podstawa wymiaru emerytury podlega obniżeniu z 2,6 % podstawy wymiaru do 0,7% podstawy wymiaru. Nadto w ocenie Sądu Okręgowego zawarta w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010 roku, wydanym w sprawie o sygn. K 6/09 (OTK-A 2010/2/15, lex numer 560317), teza, iż do kompetencji organów z zakresu wymiaru sprawiedliwości nie należy orzekanie o celowości i zasadności przyjętych przez ustawodawcę rozwiązań prawnych, dawała podstawę do uznania za bezzasadne te zarzuty odwołującego, które były przedmiotem rozważań Trybunału Konstytucyjnego we wskazanym powyżej wyroku i nie zostały przezeń uwzględnione. Podzielając tezę uchwały Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2011 roku w sprawie o sygn. akt II UZP 2/11 (OSNP 2011/15-16/210, lex numer 707999) Sąd I instancji uznał za nieuzasadnione żądanie A. D. ustalenia wysokości emerytury przy uwzględnieniu wskaźnika 40% podstawy wymiaru emerytury za pierwsze 15 lat służby. Stosownie bowiem do treści powyższej uchwały Sądu Najwyższego za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin), co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia. Zaskarżona decyzja, zatem jest zgodna z art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

A. D. zaskarżył powyższy wyrok w całości zarzucając mu naruszenie prawa materialnego:

- art. 91 ust. 1-3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz ratyfikowanej przez Polskę Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 roku, ratyfikowanej przez Polskę w dniu 19 stycznia 1993 roku (Dz. U. z 1993 roku, Nr 61, poz. 284) łącznie z Protokołem nr (...) do tej Konwencji z dnia 20 marca 1952 roku, z powodu uchylenia się Sądu I instancji od bezpośredniego zastosowania w niniejszej sprawie postanowień w/w Konwencji, a w szczególności jej art. 6, 7, 13 i 14 oraz Protokołu nr (...) do Konwencji,

- art. 15 ust. 1 w związku z art. 15b ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin przez niezastosowanie przez Sąd I instancji do określenia wymiaru emerytury art. 15 w/w ustawy,

- art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów w związku z art. 13a ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin poprzez zaliczenie pracy w organie paszportowym do służby w organach bezpieczeństwa państwa.

Wskazując na powyższe zarzuty, odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie świadczenia emerytalnego w wysokości określonej w odwołaniu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania lub uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego i przekazanie sprawy temu organowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i na ich podstawie wywiódł trafne wnioski. Sąd Apelacyjny w całości aprobuje stanowisko Sądu I instancji wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy przyjmuje za swoje.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zgodnie z art. 15b ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2013 roku, poz. 667 ze zm.) w przypadku osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2007 roku, Nr 63, poz. 425 ze zm.), i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 roku, emerytura wynosi:

- 1) 0,7 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990;
- 2) 2,6 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, 1a oraz pkt 2-4.

Zatem warunkiem zastosowania w stosunku do A. D. powyższego przepisu było ustalenie, że w spornym okresie od dnia 15 lutego 1962 roku do dnia 31 marca 1990 roku pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa. Sąd Okręgowy, rozważając powyższą okoliczność, co do zasady dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, uznając, że praca odwołującego w Wydziale Śledczym Komendy Wojewódzkiej MO w O., w Wydziale Paszportów Komendy Wojewódzkiej MO w O., w Wydziale Paszportów w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w O. oraz w Wydziale Śledczym Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w O. stanowiła pracę w organach bezpieczeństwa państwa, wymienionych w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. W art. 2 ust. 1 pkt 5 w/w ustawy wskazano, iż organami bezpieczeństwa państwa, w rozumieniu tejże ustawy, są m.in. instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych.

Zgodnie ze strukturą organizacyjną Służby Bezpieczeństwa na poziomie centralnym istniały departamenty i biura MSW. Ich zadania w terenie realizowały odpowiednie wydziały (i inne jednostki) ulokowane w Milicji Obywatelskiej. W dniu 1 sierpnia 1983 roku K. przemianowano na Wojewódzkie Urzędy Spraw Wewnętrznych. Na niższym szczeblu, w Komendach Powiatowych i Miejskich funkcjonowały Referaty ds. SB (z grupami operacyjnymi, paszportów i dowodów osobistych, rejestracji cudzoziemców, (...), W). Wydział Paszportów został włączony w struktury Służby Bezpieczeństwa w 1964 roku. Wydział ten na szczeblu wojewódzkim podlegał Zastępcy Komendanta Wojewódzkiego/szefa Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych do spraw Służby Bezpieczeństwa. Znajdujące się w zasobie archiwalnym Instytutu Pamięci Narodowej etaty Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej – Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych umiejscawiają Wydział Paszportów w strukturze Służby Bezpieczeństwa. Również według zarządzenia nr 098/83 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 grudnia 1983 roku w sprawie zakresu działania członków Kierownictwa Ministra Spraw Wewnętrznych Biuro Paszportów wchodziło w skład (...). W paragrafie zaś 1 zarządzenia nr 53/90 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 lipca 1990 roku w sprawie określenia stanowisk zajmowanych przez funkcjonariuszy byłej Służby Bezpieczeństwa oraz jednostek organizacyjnych resortu spraw wewnętrznych, w których pełnili oni służbę stwierdzono, że funkcjonariuszami byłej Służby Bezpieczeństwa są osoby, które pełniły służbę na stanowiskach i w jednostkach wymienionych w Instrukcji Przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej z dnia 25 czerwca 1990 roku. Instrukcja ta była zaś załącznikiem do decyzji Sekretarza Komisji

Kwalifikacyjnej ds. Kadr Centralnych z dnia 2 lipca 1990 roku. Zostało w niej wymienionych 15 jednostek istniejących w chwili likwidacji, w tym m. in. Biuro Paszportów.

Reasumując, należało stwierdzić, iż praca odwołującego w Wydziale Śledczym i Wydziale Paszportów Komendy Wojewódzkiej MO w O., zaś później w Wydziale Paszportów oraz ponownie Wydziale Śledczym Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w O. była pracą, w organach bezpieczeństwa wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 5 powyższej ustawy. Nie było w tej sytuacji potrzeby definiowania jednostek, w których pracował A. D. przez pryzmat art. 2 ust. 3 w/w ustawy, zgodnie z którym jednostkami Służby Bezpieczeństwa, w rozumieniu ustawy, są te jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami. Dla zastosowania bowiem dyspozycji art. 15b ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin wystarczające jest ustalenie, że ubezpieczony pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa jest w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Skoro zatem jednostki, w których zatrudniony był odwołujący zostały wymienione w art. 2 ust. 1 (pkt 5) w/w ustawy, to nie jest wymagane, aby spełniały one także dyspozycję określoną w art. 2 ust. 3 w/w ustawy.

Na marginesie jednak należy wskazać, iż wydział paszportowy jest takim urzędem, który musi istnieć w każdym państwie, zatem nie sposób uznać, aby okoliczność, że nie został on – stosownie do art. 2 ust. 3 w/w ustawy - zlikwidowany w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, przesądzała o tym, że nie funkcjonował on w strukturach Służby Bezpieczeństwa.

Zgodnie z art. 148 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji (Dz. U. z 2011 roku, Nr 287, poz. 1687 ze zm.) działające dotychczas w wojewódzkich urzędach spraw wewnętrznych wydziały paszportów, do czasu przekazania spraw paszportowych do właściwości wojewodów, funkcjonują przy komendach wojewódzkich Policji pod bezpośrednim nadzorem Ministra Spraw Wewnętrznych. Uprawnienia do wydawania decyzji w sprawach paszportowych, przewidziane w ustawie z dnia 17 czerwca 1959 roku o paszportach (Dz. U. z 1967 roku, Nr 17, poz. 81 ze zm.) dla organów podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych, do czasu przekazania spraw paszportowych wojewodom przysługują kierownikom wydziałów paszportów (art. 148 ust. 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji). Stosownie zaś do art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 29 listopada 1990 roku o paszportach (Dz. U. z 1991 roku, Nr 2, poz. 5 ze zm.) z dniem wejścia w życie ustawy (weszła na w życie w dniu 8 kwietnia 1991 roku) ulegają likwidacji wydziały paszportów funkcjonujące przy komendach wojewódzkich Policji. Minister Spraw Wewnętrznych przekazuje wojewodom, zgodnie z ich właściwością miejscową, dokumenty, mienie oraz etaty pozostające dotychczas w dyspozycji podlegających mu wydziałów paszportów (art. 17 ust. 2 w/w ustawy).

Tym samym jako niezasadny należało ocenić zarzut apelacyjny naruszenia art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów w związku z art. 13a ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Jak wynika z art. 15a ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin emerytura dla funkcjonariusza, który został przyjęty do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 roku, wynosi 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i wzrasta na zasadach określonych w art. 15 ust. 1 pkt 1 i ust. 2-5. Z kolei – jak wyżej wskazano - zgodnie z art. 15b ust. 1 w/w ustawy w przypadku osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18

k.p.c. w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji). Termin do wniesienia odwołania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wynosi miesiąc od dnia doręczenia odpisu decyzji, a zatem jest odpowiednią gwarancją przygotowania się strony do prowadzenia procesu. Ponadto w sprawach z zakresu ubezpieczeń sąd dokonuje merytorycznej oceny treści zaskarżonej decyzji, a nie tylko kontroli jej legalności. W konsekwencji strona posiada pełne gwarancje pełnego uczestnictwa w procesie. Analiza przebiegu postępowania w niniejszej sprawie wskazuje, że odwołujący został prawidłowo zawiadomiony o terminie posiedzenia przed Sądem I instancji. W toku procesu mógł składać (i składał) pisma procesowe. W tej sytuacji można odwołać się do uzasadnienia wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, (orzeczenie z dnia 23 października 2012 roku, skarga nr (...)), w którym stwierdzono, że jeśli na wszystkich etapach rozpoznania sprawy skarżący miał zapewniony proces kontradyktoryjny z udziałem stron, a w toku postępowania miał prawo do przedstawienia wszystkich niezbędnych argumentów obrony własnych interesów, to nie można skutecznie domagać się stwierdzenia naruszenia art. 6 Konwencji. Natomiast prawa jednostki do rzetelnego procesu nie można odczytywać jako obowiązku sądu do uwzględnienia żądania zawartego w treści odwołania.

Za chybiony z istoty rzeczy należy uznać zarzut naruszenia art. 7 Konwencji, tj. zakazu karania bez podstawy prawnej. Otóż należy wyjaśnić skarżącemu, iż przedmiotowa sprawa nie toczy się z oskarżenia przeciwko odwołującemu, lecz jest konsekwencją ustalenia nowej wysokości jego emerytury. Omawiany w sprawie art. 15 b ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin nie wprowadza do systemu prawa przestępstwa, czy też innego czynu zabronionego pod groźbą kary.

W dalszej kolejności skarżący podnosi naruszenie art. 14 Konwencji, który to przepis operuje pojęciem zakazu dyskryminacji. Stosowny zakaz wynika także z treści art. 32 Konstytucji RP. W przedmiocie powyższego zarzutu należy odesłać wnioskodawcę do uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego w powoływanej już sprawie K 6/09, w którym dana kwestia została wyjaśniona w sposób przeczący argumentom odwołującego. Trybunał dopuścił bowiem możliwość odstępstwa od zasady z art. 32 Konstytucji, jeżeli kryterium różnicowania pozostaje w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, wymaga interesu, któremu różnicowanie ma służyć, pozostaje w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania oraz dodatkowo kryterium różnicowania pozostaje w związku z innymi wartościami, zasadami czy normami konstytucyjnymi uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych. Wspólną cechą wszystkich funkcjonariuszy bezpieczeństwa Polski Ludowej jest ich służba w określonych w ustawie organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990. Ta cecha różni istotnie funkcjonariuszy od pozostałych funkcjonariuszy służb mundurowych przed 1990 rokiem. Ustawodawca przyjąwszy wspólną cechę istotną w sposób jednakowy potraktował funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa Polski Ludowej. Tym samym Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że kwestionowane przepisy są zgodne z art. 32 Konstytucji.

Wbrew zarzutom apelacji, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej wykładni przepisów prawa materialnego, tj. art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów oraz art. 15b ust. 1 pkt 1 w/w ustawy z dnia 18 lutego 1984 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji. Trafnie przy tym oparł się na w/w wyroku Trybunału Konstytucyjnego oraz na uchwale Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2011 roku (II UZP 2/11, OSNP 2011/15-16/210, lex numer 707999), zgodnie z którą za każdy rok pełnienia służby w latach 1944 – 1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia. W uzasadnieniu w/w uchwały Sąd Najwyższy wskazał, iż żadna wykładnia zawartego w art. 15b ust. 2 w/w ustawy odesłania do art.

15 tej ustawy nie daje osobom, które pełniły w latach 1944-1990 służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w ustawie z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, możliwości prawnych ani argumentów prawnych lub prawniczych do domagania się ustalenia wysokości należnych im emerytur z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy od innej podstawy wymiaru niż 0,7% za każdy rok pełnienia służby w wymienionych w art. 2 w/w ustawy organach bezpieczeństwa państwa. Przeciwnie, poddane analizie przepisy są jednoznacznie czytelne, a przeto jasne i niewymagające szczególnie pogłębionej analizy prawnej ani prawniczej.

Podobny pogląd zawiera orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 kwietnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt III AUa 1648/11 (lex numer 1213809), które Sąd orzekający w niniejszym składzie w pełni aprobuje. Analogiczne stanowisko prezentuje doktryna (Inetta Jędrasik-Jankowska, Karina Jankowska, Prawo do emerytury LexisNexis Warszawa 2011 rok, str. 625 i nast.).

Stąd też niezasadne okazały się również zarzuty apelacyjne dotyczące naruszenia art. 91 ust. 1-3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 roku łącznie z Protokołem nr (...) do tej Konwencji z dnia 20 marca 1952 roku oraz art. 15 ust. 1 w związku z art. 15b ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Wobec powyższego, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.